

Arrest

nr. 81 345 van 15 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Op 1/4/1389 en 31/4/1389 (Iraanse tijdrekening; stemt overeen met 22/06/2010 en 22/07/2010 in de Europese tijdrekening) nam u voor de eerste keer deel aan demonstraties in Teheran met uw vriend (H.B.). Op 25/1/1389 (14/2/2011) ging u nogmaals met (H.) demonstreren tijdens een demonstratie die door Moussavi en Kharoubi was opgeroepen als steun voor Egypte en Libië. Toen jullie problemen kregen met de politie slaagden jullie erin te ontkomen, maar moesten jullie (H.)'s motor achterlaten. U rende weg en belde (H.) een kwartier later om er zeker van te zijn dat ook hij was ontkomen. Thuis sprak u nogmaals met (H.), die ook was weggelopen maar die ongerust was

over zijn motor. Drie of vijf dagen later kreeg u telefoon van (H.)'s broer Ali die u vertelde dat (H.) thuis gearresteerd was en die u vroeg wat er tijdens de demonstratie van 25/11/1389 (14/2/2011) gebeurd was. Ali belde u hierna nog verschillende keren, maar u durfde niet op te nemen en vernietigde ten slotte uw simkaart. Acht dagen na de demonstratie reisde u naar Ahwaz, waar u gedurende drieëneenhalve maand bij een vriend van uw vader, (K.), verbleef. Na drieëneenhalve maand reisde u met (K.) en diens zus terug naar Teheran waar u een dag bij (F.), de zus van uw vader, verbleef en u uw vader zag. Uw vader vertelde u dat hij besloten had dat u het land moest ontvluchten. Hij vertelde u niet waarom en u stelde hem hier ook geen vragen over. (K.) en zijn zus brachten u naar Tabriz, waar u een bus nam naar Maku. In Maku stond de smokkelaar, (Ah.), u op te wachten aan de busterminal. U reisde verstoopt in een camion tot in Italië, waar u samen met een man de trein nam tot in Brussel. Op 14 juni 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België vernam u van uw vader dat de politie u gedurende uw verblijf in Ahwaz verschillende keren was komen zoeken: een keer op jullie oude adres waar jullie niet meer woonden en drie keer op jullie nieuwe adres. De laatste keer zouden ze het huis doorzocht hebben, persoonlijke spullen van u hebben meegenomen en uw vader gedurende enkele uren meegenomen en ondervraagd hebben. U wenst niet naar Iran terug te keren uit schrik gearresteerd te worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u een kopie van de eerste twee bladzijden van uw geboortebokje (shenasnameh) neer.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst slaagde u er niet in uw reisweg - u zou illegaal vanuit Iran met een camion en vanuit Italië met de trein naar België zijn gereisd - aannemelijk te maken daar er verschillende tegenstrijdigheden opduiken tussen uw opeenvolgende verklaringen, die de geloofwaardigheid van uw beweerde illegale reis ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 10 oktober 2011 dat u na drieëneenhalve maand van Ahwaz terug naar Teheran reisde, waar u gedurende een dag bij een vriend van (K.) verbleef en u uw vader via de gsm van (K.) sprak (CGVS 10/10/2011, p.10). Tijdens uw tweede gehoor op 10 januari 2012 stelde u echter dat u gedurende een dag bij (F.), de zus van uw vader, verbleef en dat u uw vader daar persoonlijk ontmoette (CGVS 10/1/2012, p.7). U verklaarde tijdens uw eerste gehoor op 10 oktober 2011 verder dat u (Ah.), de smokkelaar, bij aankomst op het busstation in Maku opbelde, waarna u werd opgehaald door een man die u naar een huis bracht waar u (Ah.) ontmoette (CGVS 10/10/2011, p.10-11), terwijl u bij uw tweede gehoor stelde dat (Ah.) zelf u op het busstation van Maku stond op te wachten aangezien hij wist wanneer u zou aankomen, en u expliciet stelde dat u hem niet belde (CGVS 10/1/2012, p.8). Na aankomst in Italië, zo vertelde u verder, werd u volgens uw eerste verklaringen op het Commissariaat-generaal opgewacht door een zekere (Al.) die samen met u de trein naar België nam (CGVS 10/10/2012, p.13). Tijdens uw tweede gehoor stelde u echter dat u de naam van de man die u per trein begeleid had niet kende aangezien u was gezegd dat u de smokkelaars niets mocht vragen (CGVS 10/01/2012, p.10). Tot slot dient opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat u niet wist in wel treinstation in Italië u de trein nam naar België (CGVS 10/10/2011, p.12; 10/1/2012, p.10). Hieraan kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat u tot op heden heeft nagelaten uw (nog steeds geldig) Iraans paspoort – dat u niet gebruikt zou hebben voor uw reis naar België – op het Commissariaat-generaal voor te leggen. Tijdens het gehoor op 10 januari 2012 maakte u nochtans duidelijk dat het, voor zover u weet, bij uw ouders thuis ligt en dat u zou vragen om het te faxen (CGVS 10/1/2012, p.2). U kreeg hiervoor een week de tijd, maar vooralsnog ontving het Commissariaat-generaal geen kopie van uw paspoort, noch bezorgde u een duidelijke uitleg waarom u dit niet heeft voorgelegd binnen de vooropgestelde termijn. Het feit dat u uw paspoort nog steeds niet heeft voorgelegd, doet ernstige twijfels rijzen aangaande uw gebruik van uw paspoort. Voorgaande bevindingen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute en bijgevolg tevens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde omstandigheden van uw vertrek.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder op de helling gezet door het feit dat er ook onmiskenbare tegenstrijdigheden opduiken tussen uw opeenvolgende verklaringen omtrent de problemen die u zou hebben gekend n.a.v. de demonstratie waaraan u zou hebben deelgenomen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op 10 oktober 2011 dat u acht dagen na de demonstratie van 25/11/1389 door Aresh, de broer van (H.), op de hoogte werd gebracht van (H.)'s arrestatie (CGVS 10/10/2011, p.14). Tijdens uw tweede gehoor stelde u evenwel dat u drie tot vijf dagen na de demonstratie werd gebeld door (H.)'s broer, die Ali zou heten (CGVS 10/1/2012, p.15). Bovendien stelde u op 10 oktober 2011 expliciet dat u slechts tweemaal deelnam aan een demonstratie, nl. op 1/4/1389 en op 25/11/1389 (CGVS 10/10/2011, p.15-16), terwijl u op 10 januari 2012 verklaarde

dat u ook op 31/4/1389 naar een demonstratie ging (CGVS 10/01/2012, p.15). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat u Iran verliet op aandringen van uw vader, die u evenwel niet had verteld dat de autoriteiten naar u op zoek waren geweest thuis. U vroeg uw vader niet waarom u het land moest ontvluchten aangezien u ervan uitging dat de situatie, als uw vader u dit oplegde, wel erg moest zijn, wat een weinig aannemelijke bewering is. U voegde hier aan toe dat u pas in België door uw vader op de hoogte werd gebracht van het feit dat de politie drie keer op jullie nieuwe adres naar u op zoek was geweest en dat er de derde keer een huiszoeking had plaatsgevonden waarbij uw vader was meegenomen voor ondervraging (CGVS 10/1/2012, p.3-6, 7-8, 17). Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u evenwel dat u tijdens uw verblijf in Ahwaz reeds door uw vader op de hoogte werd gebracht van de twee keer dat de politie naar u op zoek was geweest en dat u enkel van de derde keer, waarbij een huiszoeking plaatsvond en uw vader werd meegenomen voor ondervraging, na uw aankomst in België op de hoogte werd gebracht (CGVS 10/10/2011, p.10, 15).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en vluchtrelaas.

De door u neergelegde kopie van de eerste bladzijden van uw geboorteboekje doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het bevestigt immers enkel uw identiteit en nationaliteit, welke in deze beslissing op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen.

2.1.2. In een eerste middelonderdeel, inzake de weigering van de vluchtelingenstatus, stelt verzoeker aangaande zijn reisweg dat hij, wanneer hij na drie en een halve maand terugging naar Teheran, zijn vader niet persoonlijk ontmoette in het huis van K. zelf doch dat het contact met de gsm van K. tot stand kwam. Hij heeft ook één dag bij de zus van zijn vader verbleven, waar hij zijn vader wel heeft ontmoet. Zijn vader gaf hierbij geen bijkomende uitleg over de reden waarom hij Iran moest verlaten.

Verzoeker blijft erbij dat de smokkelaar, Ah., één van diens handlangers de opdracht gaf om hem bij het busstation op te halen en hem naar een woning te brengen.

Wanneer verzoeker aankwam in een Italiaanse haven, werd hij overgedragen aan een persoon waarvan hij meent dat de naam Al. was doch hierover had hij geen zekerheid. Hij weet enkel dat het geen Iraniër was en dat hij wel Farsi sprak. Verzoeker weet verder niet in welk treinstation in Italië hij zich bevond. Hij was geen toerist, hij zat in een stresssituatie, het was de eerste maal dat hij in Europa kwam en het was niet zijn taal. Het kwam niet bij hem op om de naam van het station op te schrijven en het enige wat hem interesseerde was zo vlug mogelijk zijn eindbestemming te bereiken.

Voorts wenst verzoeker erop te wijzen dat hij betreffende zijn reisweg wel een aantal andere gegevens kon verstrekken.

Verzoeker legt, voor het eerst in zijn asielprocedure, een kopie van zijn nog steeds geldig Iraans paspoort neer. Zijn vader heeft deze kopie teruggevonden na de bestreden beslissing en zijn zus heeft deze aan hem overgemaakt per e-mail. Dat het om zijn zus gaat wordt aangetoond door de bijgevoegde kopie van haar geboorteboekje.

Verzoeker merkt op dat zijn familienaam eigenlijk R. is in plaats van H. Hij heeft deze bemerking, zoals blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk, ook overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dit echter zonder gevolg.

Verzoeker tracht voorts de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn relaas te weerleggen. Hij betoogt in dit kader dat zijn vriend H.B., twee broers heeft, zijnde Aresh en Ali. Na de arrestatie van H. werd hij door deze twee broers diverse malen opgebeld. H. werd opgepakt vijf dagen na de demonstratie. De familie van H. belde verzoeker drie dagen later, zodat hij van diens arrestatie op de hoogte werd gebracht in een tijdspanne van acht dagen.

Verzoeker voert aan niet aan veel demonstraties te hebben deelgenomen. Aan de demonstraties op 01/04/1389 en 31/04/1389 nam hij niet actief deel doch enkel vanop de zijlijn, dit in tegenstelling met zijn actieve deelname aan de demonstratie op maandag 14/02/2011.

Verder stelt hij dat de vraag of hij al dan niet in Iran dan wel slechts in België wist van de eerste twee bezoeken niets afdoet aan het feit dat de politie bij hem thuis langskwam. Het is onmogelijk om hiervan bewijzen bij te brengen. Voor een huiszoekingsbevel wordt geen kopie afgegeven aan de persoon.

Verzoeker verwijst nog naar het Handboek van UNHCR over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en naar de brochure 'gehoorhandvest', opgesteld door verweerder in januari 2011. Verzoeker heeft niet gemerkt dat er met dit handvest tijdens het gehoor rekening werd gehouden nu hij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden die expliciet in de bestreden motivering zijn opgenomen. Nochtans past zijn verhaal in de gebeurtenissen in Teheran op 14/02/2011. Verzoeker benadrukt dat hij hierover een aantal gegevens kon verstrekken en meent dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag. Hij concludeert dat hij zijn volle medewerking heeft verleend aan de procedure en de gegrondheid van zijn vrees voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

2.1.3. In een tweede middelonderdeel, aangaande de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, betoogt verzoeker dat verweerder onvoldoende motiveert waarom de subsidiaire bescherming wordt geweigerd zodat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is geschonden.

Hij stelt dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming een "*prospectieve beoordeling*" vergt en vervolgt: "*Tegenpartij dient hierbij in de toekomst te kijken*". Verzoeker meent dat de beoordeling van de asielaanvraag op zich los staat van de beoordeling van het reële risico zoals bedoeld in artikel 48/4. Hij verwijst naar recente informatie van Amnesty International en meer in het bijzonder naar het rapport "*We are ordered to crush you*" waaruit blijkt dat er steeds meer repressieve maatregelen worden genomen. De Iraanse regering heeft de lijst verboden handelingen steeds langer gemaakt, versterkte zijn greep op de media, blokkeerde oppositiewebsites, arresteerde honderden politieke en andere activisten en sloeg betogingen met harde hand uit elkaar. Niet enkel betogen is verboden, zelfs erover denken, publiek debatteren of groepen of verenigingen vormen die de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen is strafbaar. Die noemer is breed genoeg om alles te omvatten. Met andere woorden, er is gevaar in Iran als men iets doet wat buiten de steeds nauwere grenzen valt van wat de autoriteiten sociaal of politiek aanvaardbaar vinden. Uit verzoekers identiteit, nationaliteit, hoedanigheid van burger en regio van herkomst volgt aldus dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geboden.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker de voor eensluidende vertaling van het identiteitsdocument van zijn zus neer, dewelke eveneens reeds bij het verzoekschrift werd gevoegd (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 9).

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en

vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient in deze een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij door de autoriteiten zou zijn geïdendeerd als zijnde dissident of politiek opzant.

Hij legde echter tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal demonstraties waaraan hij in zijn land van herkomst zou hebben deelgenomen. Tijdens het eerste gehoor verklaarde hij dat hij, voorafgaand aan de demonstratie van 25/11/1389 waarop hij samen met H. in problemen kwam, deelnam aan één demonstratie, *in casu* op 1/4/1389. Hij gaf in dit kader uitdrukkelijk aan dat dit de eerste demonstratie was waaraan hij deelnam en vervolgde: *“En dan ben ik niet meer gegaan tot 25/11”*. Even verder werd aan verzoeker gevraagd: *“u heeft deelgenomen aan de demonstratie van 1/4 en dan 25/11: verder nog?”*, waarop hij andermaal eenduidig aangaf: *“Nee dat is het”* (administratief dossier, stuk 4a, p.15-17). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij, naast de twee voormelde demonstraties, tevens deelnam aan een demonstratie op 31/4/1389 en dat hij aldus aan drie verschillende demonstraties deelnam (administratief dossier, stuk 4, p.15-17). Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij voor de demonstratie op 25/11, zij het eerder passief, aanwezig was bij twee demonstraties doch deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met de voormelde verklaringen zoals afgelegd tijdens het eerste gehoor bij het CGVS. Zijn verklaringen aldaar waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancering die hij op heden tracht aan te brengen.

Verzoeker beweerde voorts dat H. en hijzelf problemen kregen met de ordediensten tijdens de demonstratie van 25/11 en dat zij dienden te vluchten, doch hij legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent hun verdere contacten in de nasleep van de demonstratie. Gedurende het eerste gehoor verklaarde hij dat hij een eerste maal contact opnam met H. vijftien minuten nadat zij moesten gaan lopen en vervolgde hij: *“Ik heb hem dan niet meer gezien; de volgende dag nam ik contact op met hem en vroeg ik wat er nog gebeurd was. We spraken over wat er tijdens de demonstratie gebeurd was”* (administratief dossier, stuk 4a, p.14). Gedurende het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat beide contactopnames met H. geschieden nog dezelfde dag als degene waarop de demonstratie plaatsvond en ontkende hij uitdrukkelijk en eenduidig dat hij daarna en een dag later nog met H. sprak (administratief dossier, stuk 4, p.14).

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zowel het moment waarop H. ingevolge hun deelname aan de demonstratie zou zijn gearresteerd als het tijdstip waarop hij deze arrestatie vernam. Blijkens verzoekers verklaringen in de vragenlijst zou H. zijn gearresteerd zeven dagen na de arrestatie en zou verzoeker deze arrestatie hebben vernomen één dag later, hetzij acht dagen na de demonstratie (administratief dossier, stuk 9, p.3). Ook tijdens het eerste gehoor verklaarde hij dat hij *“Exact 8 dagen later”* zou hebben vernomen dat H. werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 4a, p.14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde verzoeker echter dat H. reeds drie of vijf dagen na de demonstratie zou zijn gearresteerd. Tevens verklaarde hij dat hij reeds de dag zelf van diens arrestatie vernam (administratief dossier, stuk 4, p.14-15). In het verzoekschrift beweert verzoeker dan weer dat H. vijf dagen na de demonstratie zou zijn gearresteerd en dat hij dit drie dagen later zou hebben vernomen, hetgeen noch met zijn verklaringen in de vragenlijst, noch met zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS kan worden gerijmd (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.6).

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent de persoon van wie hij zou hebben vernomen dat H. werd gearresteerd. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat hij de arrestatie vernam via Aresh, de broer van H., die hem opbelde (administratief dossier, stuk 4a, p.14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde hij echter dat hij de arrestatie vernam toen Ali, de broer van H. hem opbelde (administratief dossier, stuk 4, p.14-15). Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheid te vergoelijken door *post factum* een combinatie te maken van zijn strijdig bevonden verklaringen, hetgeen geenszins vermag afbreuk te doen aan het voormelde. Indien hij door twee broers van H. zou zijn opgebeld kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit tijdens beide gehoren duidelijk zou hebben aangegeven. Dat Aresh en Ali beide broers zouden zijn van H. en hem beide opbelden kan bovendien in het geheel niet worden gerijmd met verzoekers verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS inzake de andere broers van H., naast Ali. Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij immers, wanneer hem werd gevraagd naar de andere broers van H., dat deze Ahmed en Ali Reza heetten, waarbij hij nergens enige melding maakte van een broer van H. die Aresh zou heten (*ibid.*, p.15)

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent het ogenblik waarop hij zou hebben vernomen dat de autoriteiten hem bij hem thuis zouden zijn komen zoeken, alsmede omtrent de concrete aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In de 'vragenlijst' stelde hij: *"Ik dook gedurende 3.5 maanden onder. Ik kwam via mijn ouders en via de oude huisbaas te weten dat de politie een aantal maal naar mijn huis te Teheran kwamen, op zoek naar mij. Hierdoor besloot ik het land te verlaten"* (administratief dossier, stuk 9, p.3). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker opnieuw dat hij reeds wanneer hij ondergedoken zat in Ahwaz en voorafgaand aan zijn vertrek uit Iran van zijn vader vernam dat de politie twee malen naar hem thuis was gekomen om hem te zoeken. Dat ze hem nog een derde maal kwamen zoeken zou hij pas later hebben vernomen (administratief dossier, stuk 4a, p.10, 15). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde verzoeker echter herhaaldelijk, uitdrukkelijk en eenduidig dat hij slechts in België vernam dat de politie hem drie maal kwam zoeken, alsmede dat hij wanneer hij nog in Iran was niet wist dat de ordediensten hem zochten en dat hij niet wist waarom hij van zijn vader het land moest verlaten (administratief dossier, stuk 4, p.5, 8, 17). Het voorgaande doet wel degelijk en op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende bezoeken aan verzoekers woning vanwege de politie.

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn verblijf in Teheran voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Gedurende het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde hij in dit kader dat hij nog geen dag in Teheran verbleef en stelde hij dat hij aldaar verbleef in het huis van een vriend van K. Tevens stelde hij dat zijn vader belde naar de gsm van K. en dat hij op deze wijze met zijn vader sprak. Verzoeker vermeldde daarbij nergens dat hij gedurende zijn verblijf in Teheran bij zijn tante, de zus van zijn vader, zou hebben verbleven of zijn vader zou hebben gezien. Integendeel stelde hij, gevraagd of zijn ouders hem toen hij een dag in Teheran was spullen kwamen brengen: *"ik heb niemand vd familie gezien toen"* (administratief dossier, stuk 4a, p.10, 13). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker echter, geheel in strijd met het voorgaande, dat hij gedurende de dag die hij in Teheran verbleef bij zijn tante, de zus van zijn vader, verbleef. Verder beweerde hij, gevraagd of hij zijn familie daar zag: *"Mijn vader heb ik gezien (...) Bij mijn tante"* (administratief dossier, stuk 4, p.7). De voorgaande verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geenszins ruimte voor de nuanceringen die verzoeker ter zake tracht aan te brengen in onderhavig verzoekschrift.

Verzoeker legde voorts tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn beweerde reisweg. Zo verklaarde hij tijdens zijn asielpcedure aanvankelijk dat hij 8.000.000 Turman betaalde voor zijn reis (administratief dossier, stuk 10, nr.34), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij 10.000.000 diende te betalen voor zijn reis (administratief dossier, stuk 4a, p.9). Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat hij vanuit Maku, zoals afgesproken was, naar een nummer belde, dat vervolgens een man hem met een personenwagen kwam halen en hem naar een woning bracht en dat hij aldaar Ah., de smokkelaar, leerde kennen (*ibid.*, p.10-11). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat de smokkelaar, Ah., hem zelf opwachtte en kwam halen aan de busterminal in Maku. Tevens ontkende hij dat hij de smokkelaar moest bellen en stelde hij in dit kader dat het uur was afgesproken, dat het reeds duidelijk was geregeld en dat de smokkelaar wist wanneer verzoeker er zou aankomen (administratief dossier, stuk 4, p.8). In het verzoekschrift stelt verzoeker dan weer opnieuw dat de smokkelaar één van zijn handlangers de opdracht gaf om hem op te halen en hem naar een woning te brengen (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5).

De voormelde vaststellingen laten niet toe ook maar het minste geloof te hechten aan verzoekers beweerde asielaansluiting.

Noch de in het administratief dossier opgenomen documenten, noch de stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd en ter terechtzitting worden neergelegd vermogen de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers aansluiting te herstellen (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 9; administratief dossier, stuk 12: documenten). De informatie zoals bij het verzoekschrift gevoegd is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie is geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke. De overige documenten vermogen hoogstens verzoekers identiteit en nationaliteit aan te tonen. Zij bevatten echter geen gegevens die betrekking hebben op zijn asielaansluiting en kunnen derhalve de voormelde vaststellingen niet ontkrachten.

Verzoeker brengt bij het verzoekschrift een kopie bij van de eerste pagina van zijn paspoort. Dienaangaande ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaart verzoeker dat de meeste van zijn documenten, waaronder zijn paspoort, in beslag zijn genomen maar dat hij op

voorhand een kopie van zijn paspoort had gemaakt en dat deze kopie zich bij zijn vader bevond. Tijdens het gehoor op het CGVS van 10 januari 2012 antwoordde verzoeker echter "ja" op de vraag "had u een pp?", alsook op de vraag "weet u zeker of het thuis is?" antwoordde hij "Ja, ik denk het wel. Voor zover ik weet" (zie gehoor, p.2). Verzoeker maakte echter geen melding van een inbeslagname van het paspoort noch van het feit dat hij op voorhand een kopie nam, wat niet te verzoenen is met zijn ter terechtzitting afgelegde verklaringen. Op het gehoor van 10 oktober 2011 werd verzoeker ook gevraagd naar zijn paspoort (zie p.8) waarbij hij weliswaar melding maakte van de mogelijkheid dat het paspoort werd meegenomen, doch hij was niet affirmatief inzake de inbeslagname en hij maakte wederom geen melding van een kopienamen. Verzoekers verklaringen inzake zijn paspoort zijn aldus vaag en moeilijk te rijmen, hetgeen zijn geloofwaardigheid verder ondergraaft.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij tijdens het gehoor had moeten worden geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en zich in deze steunt op de proceduregids van UNHCR en de brochure 'gehoorhandvest' zoals opgesteld door verweerder, dient te worden opgemerkt dat geen van beide afdwingbare rechtsregels bevat. In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat, daar waar artikel 17, §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bepaalt: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren*", te dezen niet is aangetoond en uit het gehoorverslag evenmin blijkt dat de ambtenaar reeds tijdens het gehoor de kwetsieve tegenstrijdigheden zou hebben vastgesteld en bijgevolg verzoeker hiermee had dienen te confronteren.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op de sub 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij in zijn land van herkomst zou worden beschouwd als zijnde dissident, noch dat hij in de negatieve aandacht zou staan van de Iraanse autoriteiten omwille van het overschrijden van wat deze autoriteiten sociaal en politiek aanvaardbaar vinden. Derhalve is zijn verwijzing naar algemene informatie omtrent de behandeling van dissidenten niet dienstig en komt hij niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verder toont verzoeker niet aan en zijn er in het dossier evenmin elementen voorhanden die erop wijzen dat de situatie in zijn land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS